

Livets Lyst

1. Stenene ligger spredt i markens græs
spredt for marken å så længe
gårdens mure bygget af en mand
sveden randt i stride strømme

2. En gård til mand og kone, børn og dyr
Gården stod der å så længe
Værn mod vinters kulde, sult og regn
Regnen faldt i stride strømme

*Lærken synger i himlen af livets lyst
Ørnen svæver forover hvem kan vide
Ørnen finder sit bytte dagens høst
Ingenting er os given.*

*Kornet hvisker i vinden livets lyst
Manden kommer til marken hvem kan vide
Kornet falder for leen dagens høst
Ingenting er os given.*

3. Et hof, en herr, en kamp endnu en hævn
hævnen varer åh så længe
på marken fyrrer mænd med skarpe sværd
blodet randt i stride strømme.

4. Kampen slutter, gården brænder nu
Ilden brænder åh så længe
Snart ligger stenene spredt i markens græs
regnen faldt i stride strømme.

Lærken synger...

Langsomt instrumental-stykke
A tempo instrumental-stykke

En hilsen

1. En hilsen til den gyldne sol
der giver os dagen.
Lalalalalej
mens jorden rækker frugter frem
og vi lever

Lalalalalalalalalalej

2. En hilsen til det nye liv
i prægtige maver
Skal vokse op og blive fler
når vi visner

3. En hilsen til de sorte får
både Judas og Loke
som synger falsk og spænder ben
når vi danser

4. En hilsen til al lystig leg
og kroppenes kærtegn
før tiden rinder ud
og stjernerne falder.

5. En hilsen til hver en sjæl
som vandred på jorden
hver sten blev lagt med deres
glæder og sorger.

En hilsen til den gyldne sol...

Knokkelmanden

1. Når skyggeæggene falder
fra dødens sorte fugl,
så fryser vi mennesker
og kryber i skjul.

Den blodrøde blomst,
der lander i mit skød
Den kalder på liv
midt i stanken af død.

*Så hør du gamle knokkelmand
hold dig vel i hu
mange har du taget,
men vi er her endnu.*

Så hør...

2. Dit magre skelet
kaster skygger overalt
Du siger du er konge
men ligner kun en pjalt

En dag skal du komme
til som er liv
selv os der her er samlet
skal falde for din kniv

*Så hør...
Så hør...*

3. Igennem alle tider
går dag og nat i ring
hvor hvert barn vokser op
står en knokkelmand på spring.

Ja slægter skal komme
og slægter skal forgå
alting forandres,
kun livet vil bestå.

Så hør... ad lib.

Ave Maria

Intro
Vers+omkvæd instr.

*Velsignet være du Guds moder – Ave Maria
Lad os aldrig mere alene – Ave Maria
Lad os aldrig mere alene – Ave Maria
Velsignet være du Guds moder – Ave Maria*

Så rød som blod du gav os liv
bærer himlen i dit skød
bærer himlen i dit skød
hvorfra hvor frelser selv blev født

Stjernen i den blanke nat
Kender sorgen i hvert sind
Kender sorgen i hvert sind
og lukker stille glæden ind.

Insrt. Omkvæd + vers+¹/₂omkvæd

*Velsignet være du Guds moder – Ave Maria
Lad os aldrig mere alene – Ave Maria
Lad os aldrig mere alene – Ave Maria
Velsignet være du Guds moder – Ave Maria*

Frelsermoder for hver stand
jomfru fra Det Hellige Land
jomfru fra Det Hellige Land
beskytter af hver vandringsmand.

Himlens gyldne kejserind'
en jomfru ren og holden ren
en jomfru ren og holden ren
en rose for hver kvinde

*Velsignet være du Guds moder – Ave Maria
Lad os aldrig mere alene – Ave Maria
Lad os aldrig mere alene – Ave Maria
Velsignet være du Guds moder – Ave Maria*

Instr. Omkvæd - vers - omkvæd

Røde Flod

Instr: vers

Gamle mand åh kom til mig
hører du mit hjerte synge
sangen kom til mig nedefra
fra floden derunder jorden
den sang til mig om alt det røde blod
det der var og det der skal komme
den sang til mig imens jeg bare stod
og fik nye stærke drømme.
og fik nye stærke drømme.

Gamle mand åh kom til mig
hører du mit hjerte synge
denne sang den giver jeg dig
gid den får aldrig ende
Hvis vandet fryser alt i vinteren
og nye frø ej vil spire
så kom igen og syng for os
sangen fra den Røde Flod
sangen fra den Røde Flod

lalalalalal (som vers)

Slutsang

Instr. vers, omkvæd

Nu er det slut
ja det var så det
nu er frugten blevet moden
nu vil jeg nyde ethvert minut
førend åen løber i floden

Nu vil jeg tage mig et sidste glas
et sidste glas før vi skilles.
Nu vil jeg tage mig en sidste dans
en sidste dans mens der spilles.

Instr.-stykke

Årle om morg'nen (Hr. Tidmand)

1. Årle om morg'nen det var dag
in trim trimmelin
Hr. Tidmand klæ'r jeg for sin seng
skulu
og han drog i sin skjorte skøn
skululeja.

2. Han drog i sin skjorte skøn
og silketrøje herlig grøn
og bukkeskindsstøvler snørte han om ben.

3. Bukkeskindsstøvler snørte han om ben,
foryldte sporer spændt han omkring
så drog han til sønder herreds ting.

4. Så rider han til sønder herreds ting
han kræver skat af ædeling
syv skæpper rug af hver mands plov.

5. Syv skæpper rug af hver mands plov
hvert fjerde svin af olden skov.
Op da stod den gamle mand.

6. Op da stod den gamle mand
den skat vi aldrig give kan
og førend vi skulle den skat udgive.

7. Og førend vi skulle den skat udgive
før skulle hver mand på tinge blive.
I sønder herreds bønder står sammen i ring.

8. I sønder herreds bønder står sammen i ring.
I lade ikke Hr. Tidmand komme levende af ting
det første slag den gamle mand slog.

Tåkefronten (I strid vi går)

*I strid vi går
Og dagene er talt
For hvert et skjold de sender hit
Har ti soldater falt
Men vi går...*

1. En kriger kalles jeg
og for sverdet skal jeg dø
Mitt våpen hører tronen til,
for landet vil jeg blø
Jeg vervet meg i ungdommen
og tjente mine år
Og mang en fredløs kjempe fikk
Av meg sitt banesår

I strid vi går...

2. Som vekter og som grensevakt,
som kongsrytter og bud
Slik kjempet jeg for landet mitt
som andre for sin gud
I mang en kamp jeg seiret
og med riddere jeg red
Fra dag til dag
Mot nye slag
De slo oss aldri ned!

I strid vi går...

3. Men det fortelles om en fiende
som ingen hær kan slå
Om overmakt og grusom død
og tåkemurer grå
Dit sendes kun de beste,
bare noen kommer hjem
I tåkedis
En ordre gis
Gå frem, soldater, frem!

I strid vi går...

4. Ved tåkefronten havnet jeg,
på kald og blodig jord
Hver natt på vakt mot mareritt,
og vinden i fra nord
Mot fienden i mørket
kunne ingen holde stand
Og mang en kveld
Jeg bød farvel
Min siste solnedgang

I strid vi går...

5. Jeg mistet mange venner der,
og noen går igjen
For krigen den tar aldri slutt,
og galskap bor i menn
Når tåkesyken tar deg
har du tapt din egen sjel
Og fienden
får enda en
soldat å slå i hjel

I strid vi går...

6. De få som kommer hjem igjen
har sår som aldri gror
Og lege dem og lindre dem
kan ingen kunst på jord
Men kommer budet nok en gang,
at landet trenger menn
Da sliper jeg mitt gamle sverd
Og rir i slag igjen!

*I strid vi går
Og dagene er talt
For hvert et skjold de sender hit
Har ti soldater falt
Og i strid vi går...*

veiskille.laiv.org

Der sad ti kæmper

1. Der sad ti kæmper i gildeshallen
og lytted' muntert til skæmt fra skjalden.
Et mægtigt højreb om bålet drejed',
de åd og drak, navnlig drak for meget.
Og de bar stadig øl ind.

2. Og hist på fjorden lå vikingsnekken
med dragesejlet og skjolderækken,
men ingen tænkte på ufredsferden,
i dag var tvedragt ej deres verden.

3. Og deres kvinder sad surt i krog'ne.
Med kast af kødben man holdt dem vågne.
Og der var højreb og der var højkræb,
og deres høvding åd med en møggreb.

4. De slog på skjolde, og skjalden harpen,
han lo og skæmte og var forvarpen.
Det var det jordiske skønne valhal,
men pluds'lig blev deres høvding halvgal.

5. Han skreg nu springer jeg over ilden,
til megen moro det straks blev kilden.
Han sprang med kraft, men blev dog forfjumsen,
til alles skræk gik der ild i numsen.

6. Da de fik slukket de fæle gnister,
var høvding Hagbard blev't olm og bister.
Han dræbte trende mand med sin kølle
for Hagbard var noget af en bølle.

7. Så blev der moro og kamp og kiven,
selv dronning Sigrid kom ind med riven,
de sled og slagted' og slog hinanden,
og Uffe Fredegod fik på panden.

8. Fru Hildur endte i sulekarret,
og gamle Gorm fik sin isse arret.
Da skreg Stig Styrvoldt, hvis kind var furet:
"Nu vil vi storme til jomfruburet!"

9. Did gik da jagten med slag og slingren,
Nils Nisseøl faldt og brækked' fingren.
Med sprut og spyttens som styrtesøer
de stormed løs på de vakre møer.

10. Så kom da natten hvor månen lyste,
i kæmpers favntag hver jomfru gyste.
Og smækkys gjalded' og kjortler revned
og ingen bid af nogen mø blev levnet.

11. Da morg'nen gryed' lå alle udstrakt
og ingen skåler blev længre udbragt.
Men da de vågned' og det var silde
syns' alle det var et herligt gilde.
For de bar' stadig øl ind.

Melodi Revyvise, let ændret melodi
Tekst Revyvise
Varighed 3½ min.

Vers | D^m | A | D^m | A |
 | F | C | D^m | A |
Omkvæd | D^m A | D^m |

De tre møer og røveren

1. Tre små møer gik ved en å

Luilæålænium

da brat de så en røver stå.

På den grønne grønne bred ved Ølen Å.

2. Den første mø han tog i favn
og svingede hende rundt på stand.

3. “Sig mig vil du være en røvers viv,
eller vil du dø for denne min kniv?”

4. “Jeg vil ikke være en røvers viv.
Så dør jeg heller for din kniv.”

5. Så tog han frem sin hvasse kniv
og så tog han hendes unge kniv.

6. Den anden mø han tog i favn
og svingede hende rundt på stand.

7. “Sig mig vil du være en røvers viv,
eller vil du dø for denne min kniv?”

8. “Jeg vil ikke være en røvers viv.
Så dør jeg heller for din kniv.”

9. Så tog han frem sin hvasse kniv,
og så tog han hendes unge liv.

10. Den tredje mø han tog i favn
og svingede hende rundt på stand.

11. “Sig mig vil du være en røvers viv
eller vil du dø for denne min kniv?”

12. “Jeg vil ikke være en røvers viv,
men heller ikke vil jeg dø for din kniv.

13. Om mine brødre var her nu
da dræbte du ikke mine søstre to.”

14. “Hvor er dine brødre så?”
“Den ene er præst oppe nordenpå.”

15. “Hvor er din anden broder nu?”
“Han er røver lig’ som du.”

16. “Himlens Herre hjælpe mig nu.
Der dræbte jeg mine søstre to.”

17. Så tog han frem sin hvasse kniv
og så tog han sit eget unge liv.

Melodi Skjaldesang
Sange på Vandring, nr. 2
Varighed ? min.

Vers

E ^m D E ^m G G D
E ^m D E ^m E ^m H ^m H ^m E ^m
D ^m C D ^m F F C
D ^m C D ^m D ^m A ^m A ^m D ^m

Dans: Rundkreds. I rundkredsen står 3 møer og en røver. Kredsen går 4 skridt til højre, 1 frem og tilbage, 4 skridt til højre og drejer rundt. Møerne danser kun i omkvædet. I midten udspiller dramaet sig. Møerne og røveren synger på de respektive steder. Røveren svinger møerne rundt på stedet i vers 2, 6 og 10. Han skærer halsen over på dem i vers 5 og 9. I vers 16 falder han på knæ med åbne arme og tager sit eget liv i 17. vers.

Ramund

1. Ramund var sig en bedre mand
om han havde bedre klæder.
Dronningen gav hannem glæder på stand
af blågarn, og bast og af læder.
”Sådant vil jeg ikke ha’,” sagde Ramund.
”Sådant står mig ikke bra’,” sagde Ramund hin Unge.

2. Bast og blågarn er værre end ry,
det kan du gi’ tjenerne dine.
Frøkenen gav hannem klæderne ny
af silke og samme fine.
”Sådant vil jeg heller’ ha’,” sagde Ramund.
”Sådant står mig meget bra’,” sagde Ramund hin Unge.

3. Ramund gik sig ved saltens søstrand,
der så han syv jætter stande.
”Tager jeg Ramund ved min mindste hånd
og kaster ham langt fra lande.”
”Det gør ikke ene du,” sagde Ramund,
”komme må I alle syv,” sagde Ramund hin Unge.

4. Ramund tog til sit store sværd,
det han kaldte Dymlingen Røde.
Hug han de jætter syv med en færd,
at blodet randt dennem til døde.
”Der ligger alle syv,” sagde Ramund,
”alt så står jeg her endnu,” sagde Ramund hin Unge.

5. Ramund fik frem ved havets bred,
der så han den store jætte.
Halvtredsindstyve alen var han bred,
og hundrede var vel hans længde.
”Vel er du bred og lang,” sagde Ramund.
”Har du lyst at slås engang?” sagde Ramund hin Unge.

6. ”Kære Ramund, du lade mig leve,
og gøre mig ingen skade.
Dig jeg giver syv tønder guld
og vil dig i klaren vin bade.”
”Den ottende slunter med,” sagde Ramund.
”Dog sabler jeg dig ned,” sagde Ramund hin Unge.

7. Ramund tog til sit gode sværd,
det han kaldte Dymlingen dyre.
Hug han jættens hoved højt i vejr,
som fire par øjne knap ku’ røre.
”Jeg mente, den ej bed,” sagde Ramund.
”Den bed alligevel,” sagde Ramund hin Unge.

8. Ramund ladede skibene syv
med guld og ædele stene.
Sejled så over sø så stiv
hen ind på kejserens lene.
”Nu er vi komne her,” sagde Ramund.
”Nu har vi bedre lært,” sagde Ramund hin Unge.

9. Kejseren ud af vinduet så
med angst og sorrigfuld mine.
”Hvo er den mand som i gården mon stå
og der så hæsselig grine.”
”Det er mig, jeg har lyst,” sagde Ramund,
”med dig at prøve en dyst,” sagde Ramund hin Unge.

10. Ramund slog på sit gode sværd,
at jorden hun gungred’ og rysted’.
Fuglene dåned’ og faldt ned i mark,
som sjunge tilforn på kviste.
”Ret nu så bli’r jeg vred,” sagde Ramund,
”om ej du kommer ned,” sagde Ramund hin Unge.

11. Ramund han stødte på døren med stang,
at hele slottet det revned’.
Vinduer og døre af væggen udsprang,
og muren med jorden blev jævnet.
”Så du at jeg slog ind?” sagde Ramund
”Det gælde vil dit skind,” sagde Ramund hin Unge

12. ”Kære Ramund! du lade mig leve,
jeg så end aldrig din lige.
Min yngste datter vil jeg dig give
og halvparten af mit rige.”
”Det ta’r jeg når jeg vil,” sagde Ramund.
”Og så din datter til,” sagde Ramund hin Unge.

13. Ramund tog til sin store kniv,
den han kaldte Dymlingen Pile.
Skilte han kejseren ved hans liv,
at hovedet fløj femten mile.
”Jeg mente ej den bed,” sagde Ramund,
”dog rinder blodet ned,” sagde Ramund hin Unge.

Melodi Sangbogen 1 s. 13

Varighed ? min.

Vers	E ^m D C H
	E ^m D C H
	E ^m H C G A ^m H E ^m
Vers	D ^m C B ^b A
	D ^m C B ^b A

Su Ru Ruskadirej

1. Der var to skælme, som gjorde råd

Su Ru Ruskadirej

Kom kryb du på mej

De ville til møllerens datter gå.

Til den møller ved å

Hans datter at få

Men datteren længes efter su ru u

2. "Gør dig lille og kryb i sæk,
så bærer jeg dig til den møllerbæk."

3. "Kære Møller, vær mig huld.
Mal min sæk, men tag intet guld."

4. "Stil den sæk ved min datters seng,
der kommer slet ingen mus derhen!"

5. Da det blev mørkt i hver en vrå,
begyndte den sæk at kryv' og gå.

6. "Hør kær' far stat op, tænd lys,
der er en tyv i vort møllerhus."

7. Han klapped' hende på røden kind.
"Skønjomfru, du skal blive min".

8. "Hør, kær' far, så sluk dit lys,
det var en kat som bed en mus."

Su Ru Ruskadirej

Su Ru Ruskadirej

Su Ru Ruskadirej (med overstemme)

Su Ru Ruskadirej (med overstemme)

9. Kællingen, som i bænken lå,
hun sagde: "Den kat den har støvler på".

10. "Du gamle kælling, du skal få skam,
imorgen du skal i vor møllerdam."

11. De stoppede den kælling i sækken ned
Så smed de den ud fra dammens bred.

12. Den møller han havde så lang en tand,

Su Ru Ruskadirej

Kom kryb du på mej

den jog han i røv og hev hend' i land.

Til den møller ved å

Hans datter at få

Men datteren længes efter su ru ru

Su Ru Ruskadirej

Su Ru Ruskadirej

Su Ru Ruskadirej (med overstemme)

Su Ru Ruskadirej (med overstemme)

Svanen og liljen

1. En svane fløj fra Engeland

ret ind i Kongens have.

Den vidste den var ung og smuk

og i sig selv en gave.

Så hvid som sne.

2. Der mødte den en lilje fin

og pustede fjerdragten op.

"Hvor vover du at lyse som jeg

og have en slankere krop?"

Så hvid som sne.

3. "Det er med vilje," svarede lilje,

"at gud har skabt mig som du ser."

"Det er en hæslig vane," hvædede svane.

"Du bør ej læng're leve her."

Så hvid som sne.

4. Så rev den liljen op med rod.

Lod den i næbbet hænge.

Og hvisked' så: "Du synes smuk,

men du tøver alt for længe."

Så hvid som sne.

Så rød som blod.

Så sort som stjerneføse nat.

ad lib.

Fæ dør

1. Fæ dør, frænde dør

selv dør du og

men eftermælet aldrig dør

for den der et vakkert har.

2. Fæ dør, frænde dør

selv dør du og

jeg ved et der aldrig dør.

Dommen over hver en død.

Edda-digt fra 11./12. århundrede

To søstre

1. Der bor en bonde på vilden ø
han havde to døtre ved bord.

Den ene var som mælk og blod
den anden så sort som jord.

For den de begge var forelsket i,
ville til den yngste datter fri.

*Ingen skal forglemme mig,
når harpen begynder at synge.*

2. Den yngste gik med udslagen hår
den ældste med falske råd:

“Lad os ned til havet gå
og vaske os rene fra båd”.

Den unge trådte ud på bredden sten.

Den anden stødte hende ud med sit ben

3. Det var to unge spillemænd

de vandrede langs med strand

da de ser den søsters lig

ført op på det hvide sand.

Af knoglerne og hendes gyldne hår

gjorde de en harpe – smuk som vår.

4. Harpen bringes til bondens gård

og alle kan kende dens sang.

“Min søster tog mit unge liv,

men aldrig skal hun tage min mand.

I aften sidder hun på brudebænk.

I morgen bliver hun på bålet brændt for

Melodi Sorten Muld, inspireret
af Grev

Guncelin, Sangbogen 3 s. 129

Tekst Sorten Muld, bearb. af
Den talende Strengelæg

Varighed ? min.

Vers | D^m | D^m | C | D^m |

| D^m | D^m | C | D^m |

| C | F | C | B^b A |

Omkvæd | Dm | Dm | C Bb | A Dm |

Læg din maw'

1. Læg din maw' imod min maw'

Så ska' du se hva' to ka' lav'

2. Læg din fod imod min fod

Så ska' du se hvor vi to ka' rod'

Hey ho det må vi prøve,

Først af med skjorten - det' bare i orden

Hey ho det må vi prøve

Det ska' nok bli' sjov

3. Læg din kind imod min kind

Så der snart en der kigger ind

4. Læg dit bryst imod mit bryst

Så ska' du se hvor din seng ka' ryst'

Hey ho det må vi prøve,

Først af med skjorten - det' bare i orden

Hey ho det må vi prøve

Det ska' nok bli' sjov

Hey ho det må vi prøve

Går den så går den - og så det i orden

Hey ho det må vi prøve

Det ska' nok bli' grov sjov

5. Læg dit lår imod mit lår

Så ska' du hvor'n røven går

6. Læg dit ben imod mit ben

Så ska' vi lav' os en lille en

Hey ho det må vi prøve,

Først af med skjorten - det' bare i orden

Hey ho det må vi prøve

Det ska' nok bli' sjov

Hey ho det må vi prøve

Går den så går den - og så det i orden

Hey ho det må vi prøve

Det ska' nok bli' grov sjov

Hey ho det må vi prøve,

Først af med skjorten - det' bare i orden

Hey ho det må vi prøve

Det ska' nok bli' sjov

Hey ho det må vi prøve

Går den så går den - og så det i orden

Hey ho det må vi prøve

Det ska' nok bli' grov sjov

Herremanden

1. Jeg gik med grød til datteren min,
til datteren min.
Der mødte jeg en herremand fin
Divililumlej divilivilivilivilej.
2. Den herremand slog til potten min,
Så grøden flød i ageren
3. Jeg blev så gal jeg tog min kniv,
Og jog den ind i herremandens liv
4. Så sadler jeg op min abildgrå
Og rider op til præstens gård.
5. Og hør du præst ka´ du skrifte mig?
For jeg har slået en herremand ihjel.
6. Nej, jeg kan ikke skrifte dig,
For bispen han er over mig.
7. Så sadler jeg op min abildgrå
og rider op til bispens gård.
8. Og hør du bisp ka´ du skrifte mig?
For jeg har slået en herremand ihjel.
9. Nej, jeg kan ikke skrifte dig,
For Paven han er over mig.
10. Så sadler jeg op min abildgrå
og rider op til Pavens gård.
11. Og hør du Pave ka´ du skrifte mig?
For jeg har slået en herremand ihjel.
12. Nej, jeg kan ikke skrifte dig,
Vor Herre han er over mig.
13. Så sadler jeg op min abildgrå
Og rider hjem til min egen gård.
14. Nu sidder jeg her med snaps og en sild
Og herremanden brænder i helvedes ild.

Valravnen

1. Ravnen flyver om aftenen,
om dagen han ikke må,
han skal have den onde lykke,
den gode kan ikke få.
Men ravnen flyver om aftenen.
2. Og det var jomfru Hermelin,
hun alt ud af vindvet så,
hun da så der den vilde valrav,
han flyver så højt ved sky.
3. “Stedmor min fæstemand sendte bort
så langt udi fremmed land,
hun vill’ giv’ mig sin søstersøn
langt ligere trold end mand.”
4. “Hør du nu, jomfru Hermelin,
og kæreste søster min,
hvad vil du mig for gave give
at fly dig til fæstemand din?”
5. Sølv et det hvide og røden guld
det vil jeg af dig ej have
den første søn, du ved hannem får,
og hannem skal du mig give.”
6. Så tog han jomfru Hermelin
og satte op på sin bag,
fløj så over det vilde hav,
sig selver til stor umag.
7. Det var sig da den valrav vild,
han satte sig på den tind:
“Glæd jer nu, jomfru Hermelin,
her er alt hr. Nielaus ind.”
8. Det var ej længer derefter da
end måneder uden fem,
jomfru Hermelin går i bure,
hun føder en søn så væn.
9. Det var sig da den valrav vild,
han satte sig på den tind:
“Mindes I, jomfru Hermelin,
hvad I mig har given?”
10. “Tag I nu her min lille søn
og svøb udi hviden lin,
hannem giv så til vilden valrav;
han ser aldrig moder sin.”
11. Ravnen udhugged’ hans højre øje,
drak ud alt hans hjerteblod,
han blev da til så gæv en ridder,
som kunne på jorden gå.
Men ravnen flyver om aftenen.

Svend i Rosengård

1. Hvor du været så længe
Svend i Rosengård
Og jeg har været i enge
kære moder vor
I vente mig sent eller aldrig
2. Hvorfor er dit sværd så blodigt
For jeg har dræbt min broder
3. Og hvor vil du hen da vende
Jeg vil af landet rende
4. Hvad vil du gøre af konen din
Hun må spinde for føden sin
5. Og hvad vil du gøre af børnene dine
Dem vil jeg sætte hos frænderne mine
6. Hvornår vil du hjem da vende
Når alle kvinder blir´ enke
7. Hvornår blir´ alle kvinder enke
Når alle mænd er døde
8. Hvornår er alle mænd døde
Når hus og gård ligger øde
9. Hvornår ligger hus og gård øde
Når vi ser hvide ravne
10. Hvornår ser vi hvide ravne
Når vi ser sorte svaner
11. Hvornår ser vi sorte svaner
Når vi ser stenen flyde
12. Hvornår ser vi stenen flyde
Når vi ser fjerene synke
13. Hvornår ser vi fjerene synke
Nå vi ser havet brænde
14. Hvornår ser vi havet brænde
Svend i Rosengård
Når vi ser verdens ende
kære moder vor
I vente mig sent eller aldrig

Den bonde han ganger (Kragevisen)

1. Den bonde han ganger sig ud i den skov
Heja ho – ud i den skov
Der så han en krage der sad og sov
Heja ho – tralalalalalalala
2. Og bonden sat' buen alt for sit knæ.
Så skød han den krage alt ned af det træ.
3. Og bonden sat' buen alt for sin fod
Så skød han den krage til hjerteblod.
4. Og snart kom der bud fra bispens gård.
Hvad gjord' du med den krage du skød i går?
5. Af hovedet gjorde jeg kirkeknop
af næbet gjorde jeg tøndetap.
6. Med fjerene takked' jeg hele mit hus.
Af hjertet gjorde jeg drikkekrus.
7. Af tarmene gjorde jeg takkel og reb.
Af benene gjorde jeg møggreb.
8. Af skroget gjorde jeg mig et godt skib.
Det bedste som udi fjorden gik.
9. Og kødet jeg salted' i tønder og kar.
Foruden en steg jeg forærte min far.
10. Af gumpen der gjorde jeg saltmadsfad.
Kom alle mine venner og få et stykke mad.
11. Om nogen vil sige at dette er tant.
Så sværger jeg på at det hele er sandt.

Melodi Sangbogen 2, s. 14

Varighed 3 min.

Vers

X	X	X	X
G	E ^m	A ^m	H
X	X	X	X
D	E ^m	E ^m	G D E ^m

Dans: Kædedans. 4 skridt til højre. Spark til venstre med højre fod, spark til højre med venstre fod. 4 skridt til højre. Skridt frem, tramp og før armene op; skridt tilbage. 4 skridt til højre. Tramp på stedet til mellemspil.

Den døde mand

1. Jeg red mig ad kvelde
jeg lagde min hest i helde
så vide da ganger der ord af
2. Jeg lagde mit hoved til en tue
så gerne ville jeg der sove
3. Den første søvn jeg der fik
den døde mand han til mig gik
4. 'Du skal fare til Hedeby
der bor alle mine frænder de
5. Min fader og min moder
min søster og yngste broder
6. Der bor Kirstine min væne viv
og hun forrådte mit unge liv
7. Kirstine og hendes møer fem
de kvalte mig i en silkeseng
8. De bandt mig i et knippe hø
de førte mig ud til vilden høj
9. Den samme svend jeg troede bedst
han rider nu min gode hest
10. Han æder med mine sølvbundne knive
han sover hver nat hos mit unge liv
11. Han sidder over mit brede bord
han spotter mine børn med uhøviske ord
12. Han giver dem så lidet brød
han håner dem for deres far er død
13. Han rider i skoven med mine hunde
han beder de vilde dyr i lunde
14. For hvert et dyr han beder i min have
da vækker han mig udaf min grav
15. Og er du en mand udaf min æt
da skal du føre min sag i rette
16. Du skal ride til Kirstine gård
så ondt et mod skal de både få'
17. Den drøm var både lang og led
jeg vågnede op på vilden hede
18. Jeg vågned af den drøm så brat
grov op den døde den samme nat

19. Jeg satte den døde mand på min hest
så red vi afsted som vi kunne bedst

20. Jeg førte liget til Kirstines gård
og satte den døde mand på bord

21. 'Er du Kirstine med dette værk kendt
da skal du blive på bålet brændt'

22. Kirstine blev så sort som jord
den svend han fik så ondt et mod

23. Kirstine blev i jernet spændt
inden majdag lå hun på bål var brændt

Jeg kan se på dine øjne

1. Jeg kan se på dine øjne
at du har en anden kær
Min sødeste veninde sig
sig mig dog, hvem det er.

2. Dine sortebrune øjne
og den rosenrøde mund.
De har lagt oppå mit hjerte
en byrde så tung.

3. Dine ord er så ømme
når du ta'r mig i din favn
Men jeg ved i dine drømme
hvisker du en andens navn

Melodi Sorten Muld, vise fra Fyn,
Sangbogen 1, s. 19

Tekst Sorten Muld, vise fra Fyn

Varighed ? min.

Vers | D | G D | A | D |
| D | G D | A | D |
| D A | D G | H^m F#7 | H^m |

Jeg gik mig ud og jeg gik mig ind

1. Jeg gik mig ud og jeg gik mig ind,
og jeg gik mig alt i det grønne.

(kor gentager)

Der mødte jeg en smedesvend
med sine fjorten drenge.

(kor gentager)

2. "Og hør mig nu du lille pige,
hvad jeg dig vil sige:

Og vil du være allerkærsten min,
så vil jeg dig aldrig svige."

3. "Om jeg vil være allerkærsten din,
jeg siger ikke så så.

Nej, du må vente en tre - fire år,
så kan du mig måske få få."

4. "Tre - fire år det er alt for længe
for en smedesvend at vente,
Så sir' du ikke på stunden ja,
så må jeg bort fra dig vende."

5. "Så ræk mig derpå din barked' hånd
og derpå også din tro tro;
Så skal vi leve tilsammen vi to
i glæde og i ro ro."

Du er kvinden

1. Når jeg lægger mig til hvile
mine øjne glider i
er du den stjerne jeg følger
i drømme

2. Du er lyset på min himmel
den der leder mine skridt
igennem nætternes kulde
og mørke

3. Du er skønhed uden grænser
selv den allermindste spurv
må juble højt for den gud som
har skabt dig

4. Du er blid som mælk og honning
du er stærk og sød som vin
du vederkvæger min sjæl når
den tørster

5. Du er havets vilde brusen
du er flodens stille strøm
som bær' mig sikkert og trygt
gennem livet

6. Du er kvinden som jeg elsker
du er dronning i mit liv
som du regerer så længe
jeg lever

Gådevisen

1. Jeg gik mig at spadsere en sildig aftenstund.
Der mødte jeg en kæmpe så hæsselig og grim.
Hans tale den var hård og ond i sinde,
mig tyktes, at han mig vil overvinde.

2. “Og hør nu Svend Normand, hvad jeg vil sige dig:
Ti spørgsmål dem skal du nu her besvare mig;
og enten skal du døden modtage,
eller det skal gå dig vel i dine dage.

3. Så sig mig, hvad er vel det rundeste hjul,
og hvor fejrer man den fagreste jul?
Og hvad lyser hvidere end svanen?
Og hvad råber højere end tranen?”

4. “Jo, Solen den er vel det rundeste hjul.
I himlen der fejrer man den fagreste jul.
Og månen lyser hvidere end svanen.
Og tordnen råber højere end tranen.”

5. “Og sig mig, hvad lægger vel den stærkeste bro,
hvorunder står fiskene så herlig udi flod?
Og hvad giver jorden sit klæde?
Og hvor finder død mand sit sæde?”

6. “Jo, isen den lægger vel dens stærkeste bro,
hvorunder står fiskene så herlig udi flod.
Og sneen giver jorden sit klæde.
I graven finder død mand sit sæde.”

7. “Og hvad er vel mørkere end natten den grå?
Og had slår stærkere en lærkevinger små?
Og hvortil går vejen den brede,
som menneskene vandrer af med glæde?”

8. “Jo, tanken er mørkere en natten den grå.
Og hjertet slår stærkere end lærkevinger små.
Til Helvedet går vejen den brede,
som menneskene vandrer af med glæde.”

9. “Og hør nu Svend Normand, hvad jeg vil sige dig:
Ti spørgsmål dem har du nu her besvaret mig.
Så du skal ikke døden modtage,
nej det skal gå dig vil i dine dage
Så du skal ikke døden modtage,
nej det skal gå dig vil i dine dage

Vers

	D ^{m(n)}		D ^{m(n)}		D ^{m(n)}		D ^{m(n)}			
	D ^{m(n)}		C ^(n/d)		D ^{m(n)}		C ^(n/d)		D ^{m(n)}	
	D ^{m(n)}		C ^(n/d)		D ^{m(n)}		A ⁽ⁿ⁾			
	D ^{m(n)}		A ⁽ⁿ⁾		D ^{m(n)}		D ^{m(n)}			

Omkvæd

	H ^m		H ^m		H ^m		H ^m			
	H ^m		A		H ^m		A		H ^m	
	H ^m		A		H ^m		F [#]			
	H ^m		F [#]		H ^m		F [#]			

Der stode tre skalke ☘

1. Der stode tre skalke og tænkte et råd.

Tingludi tangludi, lustedilej

De ville til møllerens datter gå.

Stolten Adelus

bådsmands hus, krusmusidus,

tingludi, tangludi, lustedilej,

kristomani for snurrevurrevip,

for ceremoni.

2. De to tog den tredje og stopped' i en sæk

Så bar de ham over møllerens bæk.

3. "Og hør kær' møller du male os den sæk,
men kast den nu endelig ikke væk."

4. "Og stil den sæk ved min datters seng,
der kommer slet ingen rotter hen!"

5. Og da det blev mørkt i hver en vrå,
begyndte den sæk at kryv' og gå.

6. "Og hør kær' far stå op og tænd lys,
der er en tyv i vort møllerhus."

7. Han klapped' hende på blegen kind.
"Skønjomfru, du skal blive min".

8. "Og hør, kær' far, så sluk dog det lys,
det var en kat som bed en mus."

9. Den gamle kælling, som i bænken lå,
hun sagde: "Den kat den har støvler på".

10. O ti du kælling, du ellers få skam,
imorgen skal du i vor mølledam."

11. Og kællingen sank, men kornsækken flød,
og alt hendes mel det blev til grød.

12. Den møller fortrød på mølledammens bred.
Hans næse løb i snot og hans griseøjne græd.

13. Den møller han havde så kroget en tand,
den hug han i hend' røv og så hev han hend' i land.

Melodi Sangbogen 1, s. 17.

Varighed 5½ min.

Vers

E ^m E ^{m/D} C H
E ^m H E ^m A ^m H
H E ^m E ^{m/D} C H

Omkvæd

E ^m A ^m E ^m X X
X X E ^m H ⁷
E ^m A ^m H H E ^m E ^{m/D}
C H E ^m A ^m E ^m

Dans: Kædedans. 2 kæder, pigerne i midten, lige mange drenge og piger. 4 skridt mod hinanden, 4 tilbage. 4 lange skridt til højre. 4 skridt frem og tilbage. 3 tramp på stedet. 1 skridt frem, 2 tramp. 1 skridt tilbage, 2 tramp. Højre armkrog, venstre armkrog. Buk/nej.